

Arrest

nr. 317 905 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 oktober 2023, in functie van zijn Nederlandse broer, F.D.M., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 24 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen die in één akte zijn opgenomen –, die verzoeker op 12 februari 2024 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2023 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [B.F.]

Nationaliteit: Suriname
[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kwam op 26.02.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, met oog op kort bezoek bij familie. Dit visum was geldig tot 09.03.2023 en gold[...] voor slechts één Schengen binnenkomst. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname en diende op 03.10.2023 te Mechelen een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980, met zijn broer, de genaamde [F.D.M.] van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980; 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Maandelijks storting van 150 euro vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname in de periode maart 2022 tot januari 2023. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kunnen uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Betrokkene verklaarde bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse visumdiensten in Suriname zelf economisch actief te zijn als arbeider bij het Ministerie Sozano en zodoende zelf over een inkomen te beschikken.
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon
- Attesten van het OCMW waarin wordt verklaard dat betrokkene en de referentiepersoon geen uitkeringen ontvangen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2017 op onafgebroken wijze in België verblijft.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-B3/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. [H]ij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de

referentiepersoon [...] ertoe zou gedwongen [zijn] België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.10.2023 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 03.10.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.: 145,912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003. nr. 46321/99. Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07. Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is, Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet dient te worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel.

Artikel 47/1, 2° stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat verzoeker krachtens de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 moest bewijzen, idealiter aan de hand van door de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst afgegeven documenten, dat hij ten laste was van zijn broer of dat hij deel uitmaakte van diens huishouden;

In casu heeft de verzoeker aan de hand van maandelijkse stortingen aangetoond dat hij ten laste was en is van zijn broer.

De enige voorwaarde die deze artikelen stellen is dat het gezinslid in het land van herkomst, in casu Suriname, ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft aangetoond dat aan deze voorwaarde is voldaan door de maandelijkse stortingen over te leggen;

Door verzoekers aanvraag voor een verblijfsvergunning af te wijzen op grond dat hij en zijn broer Suriname op verschillende tijdstippen hebben verlaten, heeft de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toegevoegd en aldus de artikelen 47/1 en 47/3 geschonden;

Dat de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de omzetting vormen van artikel 3 van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, die als volgt luidt

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de verwerende partij derhalve bij het nemen van het bestreden besluit ook artikel 3, lid 2, van bovengenoemde richtlijn 2004/38 heeft geschonden;

Dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard en in de tussentijd moet worden opgeschort;

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft een groot aantal overtuigende stukken voorgelegd om zijn afhankelijkheid van zijn Nederlandse broer aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verschillende stukken heeft onderzocht. De stukken worden enkel opgesomd.

Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken als aparte bewijsstukken bekeken zonder het gehele plaatje te bekijken. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper worden besproken.

Derde onderdeel.

Verwerende partij interpreteert de voorwaarde in artikel 47/1 VW ‘bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ enkel vanuit een financieel en/of materieel oogpunt en sluit de hoedanigheid van persoon ten laste uit op de enkele grond dat de verzoeker zelf over een inkomen beschikt.

Dat verweerder aldus de in de wet vervatte voorwaarde van “ten laste” onjuist heeft uitgelegd en toegepast door deze uitsluitend te beperken tot de financiële en/of materiële aspecten;

Dat artikel 47/1 een omzetting vormt van de Europese richtlijn 2004/38 (bekend als de richtlijn “vrij verkeer”), waarvan de uitlegging relevant is voor de analyse van dit begrip “ten laste”.

Wat de interpretatie van het begrip “ten laste” betreft, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (cf. HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden):

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). 23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande

lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger. 25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. 26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

In casu is de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer bewezen en vastgesteld - deze afhankelijkheid is zowel financieel als sociaal als emotioneel;

Dat verzoeker altijd bij zijn broer heeft gewoond; en dat verzoekers broer, zelfs na zijn verhuizing naar Europa, af en toe is teruggekeerd om voor verzoeker te blijven zorgen; dat er maandelijks stortingen werden gedaan enz.

Dat verzoeker deze hoedanigheid van afhankelijkheid dus kan bewijzen met andere middelen dan louter financiële en materiële elementen; en in het bijzonder door het feit dat hij sinds zijn aankomst in België wordt gehuisvest en volledig wordt ondersteund door zijn broer;

Dat de verwerende partij, door het begrip ‘ten laste’ enkel vanuit financieel en/of materieel oogpunt te beoordelen, het veel te restrictief en in strijd met de wet en de rechtspraak uitlegt;

Dat de verwerende partij derhalve een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en haar motiverings-plicht en voormelde bepalingen niet is nagekomen;

Vierde onderdeel

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

...”

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoeker ontving een beslissing gebaseerd op het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd bij wet van 19 maart 2014 (art. 24). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden.

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropéé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., [punt] 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31[:]; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Aan verzoeker wordt het verblijf geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij ten laste is/was van de referentiepersoon in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag. Dit is echter niet juist.

Verzoeker was reeds in Suriname financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Er zijn bewijzen in het dossier, waarmee zoals hierboven uiteengezet, ten onrechte geen rekening is gehouden.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals deze bestonden op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, immers duidelijk uiteengezet dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd omdat niet blijkt dat hij, onmiddellijk voorafgaand aan deze aanvraag, in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij in België wenst te

vervoegen en dat evenmin blijkt dat hij voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van deze Unieburger. Verweerder heeft tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet kunnen worden aanvaard om te besluiten dat aan de in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden is voldaan. In de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan daarnaast eenvoudig worden gelezen dat deze beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de termijn waarbinnen verzoeker legaal in het Rijk kon verblijven is verstreken. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat hij rekening hield met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij meende dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormden om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien verweerder de individuele situatie van verzoeker heeft besproken, kan niet worden besloten dat hij een *“gestandaardiseerde motivering”* hanteerde. Ten overvloede wordt bovendien geduidd dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker, inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals deze bestonden op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen.

Voormeld artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de niet in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van een burger van de Unie als andere familieleden van deze burger van de Unie dienen te worden beschouwd. De wetgever heeft verder, weze het op een indirecte wijze – door een verwijzing in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, naar de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van dezelfde wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie –, vastgelegd dat de vreemdelingen die onder het toepassingsgebied van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vallen, tot een verblijf in het Rijk dienen te worden toegelaten.

Verzoeker stelt in essentie dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse broer. Hij wijst erop dat hij bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij geldstorting ontving van zijn broer. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Verweerder heeft immers uiteengezet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker was aangewezen op deze geldstorting om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij heeft tevens geduidd dat verzoeker bij het indienen van zijn visumaanvraag verklaarde in overheidsdienst te werken en zodoende over een inkomen te beschikken. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker op 22 mei 2015 in dienst werd genomen als bode bij het Surinaamse ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting en dat hij een bezoldiging ontving van 1196 Surinaamse dollar per maand. Verzoeker toont door louter te herhalen dat hij bewijzen van geldstorting door zijn Nederlandse broer aanbracht en te stellen dat hij meent dat deze bewijsstukken toelaten te concluderen dat hij ten laste was en is van dit familielid geenszins aan dat verweerders appreciatie van de door hem aangebrachte documenten kennelijk onredelijk of incorrect is. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet louter opgesomd. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom de aangebrachte stukken hem er niet van overtuigen dat verzoeker ten laste was van zijn broer. Verzoekers bemerking dat *“het gehele plaatje”* moet worden bekeken, leidt niet tot een ander besluit.

In zoverre verzoeker nog stelt dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip *“ten laste”*, zoals voorzien in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan aan te geven dat uit de door hem aangebrachte rechtspraak blijkt dat het hem toekwam aan te tonen dat hij *“gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften [kon] voorzien”* en dat verweerder correct heeft vastgesteld dat verzoeker op dit punt in gebreke bleef. Er blijkt geenszins dat verweerder onterecht oordeelde dat niet werd aangetoond dat verzoeker effectief financieel ten laste was van zijn broer, die trouwens zelf een tijdlang

beroep diende te doen op sociale bijstand in België. Zijn standpunt dat ook een sociale of emotionele afhankelijkheidsband kan volstaan om als “*ten laste*” te worden beschouwd vindt geen steun in de bewoordingen van de richtlijn 2004/38/EG, van de wet of van de door hem aangebrachte rechtspraak. Verzoeker, een jonge gezonde man, die jarenlang in een ander land dan zijn broer leefde, heeft ook niet aangetoond dat hij zodanige emotionele of sociale banden heeft dat moet worden aangenomen dat hij niet zonder zijn broer kan leven. Zijn bewering – enig bewijs ontbreekt – dat zijn broer af en toe naar Suriname terugkeerde om voor hem te zorgen en zijn toelichting dat hij sedert zijn aankomst in België bij zijn broer verblijft doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk besloot dat hij niet het bewijs leverde dat hij in zijn land van herkomst, Suriname, deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse broer en bijgevolg niet op grond hiervan tot een verblijf kan worden toegelaten.

Verzoekers kritiek op verweerders uiteenzetting dat hij en zijn broer niet op hetzelfde ogenblik naar België kwamen en dat dus niet kan worden besloten dat het recht op vrij verkeer van zijn broer in het gedrang komt wanneer hij niet tot een verblijf wordt toegelaten, is gericht tegen een overtuigend motief in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker, nu niet blijkt dat hij een familielid is dat in Suriname ten laste was of inwoonde bij zijn Nederlandse broer of om gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging behoeft, hoe dan ook niet nuttig kan verwijzen naar artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° of artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG werd geschonden. Er moet daarenboven worden aangegeven dat dit artikel reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan daarom de schending van artikel 3.2.a. van de richtlijn 2004/38/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.4. Voorts benadrukt de Raad dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op een verblijfsaanvraag die verzoeker indiende. Verzoeker had ruim de mogelijkheid om de toelichtingen of stukken die hij nuttig achtte over te maken. Hij kan bijgevolg niet voorhouden dat hij niet de kans had om zijn visie weer te geven of aannemelijk te maken dat hij ten laste was van zijn Nederlandse broer. Indien een bestuur een beslissing neemt in antwoord op een aanvraag van een bestuurde, dan is het hoorrecht voldoende gegarandeerd door de mogelijkheid die de betrokkene heeft om zijn argumenten te laten gelden in de aanvraag die hij heeft overgemaakt (cf. RvS 13 april 2017, nr. 12.388 (c)).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij, indien hij bijkomend zou zijn gehoord, nog relevante gegevens had kunnen overmaken die verweerder onbekend waren op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Er blijkt dan ook niet dat hij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet meer werd gehoord.

De aangevoerde schending van het hoorrecht, zoals vervat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

3.2.5. Een eenvoudige lezing van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Tot een schending van deze wetsbepaling kan dan ook niet worden besloten.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduoid dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij meent dat deze verdragsbepaling is geschonden en dat hij zeker niet aantoont dat verweerders standpunt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verenigbaar

is met deze bepaling incorrect is, zodat slechts kan worden besloten dat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting of concrete bemerkingen, onontvankelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK